

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/18/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213202763
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8213202763.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: Komerční banka, a.s., Na Příkope 969/33, Praha 1, IČ: 45317054, proti žalovanému: P. D., nar. XX.XX.XXXX, U. P. XXXX/XX, W., o zaplatenie 114.742,89 Kč s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5C/90/2013-110 zo dňa 02.10.2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. Vyslovil, že žalovanému priznáva voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením článku 5 ods.1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.), § 262 ods.4, §387 ods.1,2, § 388 ods.1, § 497 Obchodného zákonníka platného na území Českej republiky v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, teda dňa 10.04.2008, § 52 ods.1, § 55 ods.1,3, § 100 ods.1, § 101 Občianskeho zákonníka platného na území Českej republiky v čase uzavretia zmluvy, teda dňa 10.04.2008, článkom 2, bod 1, článkom 16 bod 2, článkom 24 Nariadenia Rady ES č. 44/2001.

3. Zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovanými súd prvej inštancie posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú a preto na jej právne posúdenie v zmysle § 262 ods. 4 Obchodného zákonníka platného v Českej republike dopadajú nielen ustanovenia Obchodného zákonníka platného ku dňu uzavretia zmluvy ale aj všeobecné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa upravené v § 52 až 57 Občianskeho zákonníka platného v tom čase na území Českej republiky a z nich odvodeného použitia § 100 a 101 Občianskeho zákonníka, ktoré obsahuje priaznivejšiu právnu úpravu premlčacej doby oproti § 387 a nasl. Obchodného zákonníka. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca konal pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti ako dodávateľ a žalovaný pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Preto je dôvodný záver, že v právnom vzťahu medzi stranami sporu má žalovaný postavenie spotrebiteľa. Taktiež je zrejmé, že žalobca ako banka etablovaná na bankovom trhu v Českej republike zmluvu uzatvárala vo viacerých prípadoch a klient - spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť. Samotná zmluva pritom odkazuje na všeobecné obchodné podmienky ako aj úverové podmienky pre fyzické osoby nepodnikateľov, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, keďže ide o dokumenty formulárového typu. Je teda jednoznačné, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah a na predmetnú zmluvu je potrebné aplikovať nielen ustanovenia Obchodného zákonníka ale aj ustanovenia právnych

predpisov, ktorých cieľom je vyváženie nerovnomerného postavenia účastníkov zmluvného vzťahu a jeho podstatou ochrana spotrebiteľa. Všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľa tak platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy a teda aj vo vzťahu k zmluvám o úvere ako tzv. absolútnemu obchodu.

4. Zároveň súd prvej inštancie prezentoval názor, že v prípade duplicity právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie právo podnikateľské (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5MCdo 20/09). Základ vnútroštátnej úpravy ochrany spotrebiteľa v ČR predstavujú ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva na spotrebiteľský právny vzťah, a to aj pokiaľ ide o otázku premlčania predstavuje zhoršenie právneho postavenia spotrebiteľa. Obdobný záver zaujala aj na to nadväzujúca súdna prax (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/79/2013 z 05.11.2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co 24/2015 z 26.01.2016).

5. Žalovaný na nariadenom pojednávaní nenamietal tvrdenie žalobcu o poskytnutí spotrebiteľského úveru v sume 120.000,- Kč, ktorú sa tento zaviazal zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 2.607,- Kč do 25.03.2014 ako aj to, že uvedený úver nebol plne splatený. Rovnako nebolo zo strany žalovaného spochybnené ani tvrdenie žalobcu vyplývajúce z podanej žaloby o zosplatnení celého poskytnutého úveru následkom omeškania žalovaného výzvou k okamžitému splateniu celej úverovej pohľadávky z 02.04.2009, pričom do omeškania so zaplatením celej nezaplatennej časti úveru sa v zmysle obsahu uvedenej výzvy žalovaný dostal 17.04.2009. V danom prípade je tiež zrejmé, že k uplatneniu práva žalobou došlo zo strany žalobcu až 15.04.2013. Aplikujúc na prípad výhodnejšie ustanovenie o plynutí premlčacej doby vyplývajúce z § 101 Občianskeho zákonníka platného v období vzniku právneho vzťahu medzi stranami sporu súd dospel k záveru, že v danom prípade uplynutím 3 rokov od 17.04.2009, t.j. dňom 17.04.2012 došlo v dôsledku premlčania k oslabeniu práva žalobcu na zaplatenie ním žalovaného dlhu.

6. S ohľadom na uvedené súd dospel k záveru, že žalovaný nárok bol žalobcom uplatnený po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, na ktoré premlčanie súd vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu medzi stranami prihliada ex offio, čo našlo výraz v zamietajúcom výroku súdu ohľadne uplatneného žalobného nároku v celom rozsahu.

7. Na vyhlásené rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby nemôže mať vplyv ani na pojednávaní žalobcom predložený rozhodcovský nález z 24.11.2010 vydaný v sídle Spoločnosti pro rozhodčí řízení, a.s., Sokolská 60, Praha rozhodcom JUDr. Janom Mikšom pod sp. zn. K/2010/06780, keďže uvedený nález bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky vyplývajúcej z čl. XIII k žalobe pripojených úverových podmienok pre fyzickej osoby nepodnikateľa účinných od 29.05.2007. Súd v tejto súvislosti zastal názor, že táto rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná a priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy o úvere vopred žalobcom určenému súdu (rozhodcovi), a to v obvode, v ktorom sa nachádza jeho sídlo a nie bydlisko spotrebiteľa. Podľa názoru súdu ide aj s ohľadom na obsah už notoricky známej smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách o neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Možnosť iniciovania sporu spotrebiteľom možno považovať skôr za teoretickú, ktorá nič nemení na tom, že pokiaľ dodávateľ si vyberie rozhodcovský súd, spotrebiteľ by sa mu musel podrobiť. Súd teda dospel k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky, čoho dôsledkom je nedostatok právomoci rozhodcovského súdu na prejednanie žaloby podanej voči žalovanému, čo spôsobuje materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku a jeho nezáväznosť. Právna teória takéto rozhodnutia považuje za ničotné, tzv. paakty a preto v tomto smere nemôže byť v danom prípade titulom predloženého rozhodcovského rozsudku daná ani prekážka konania veci už rozhodnutej (res iudicata).

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalovaný bol plne úspešný súd zaviazal žalobcu na zaplatenie náhrady jeho trov konania. Zároveň súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že o výške náhrady trov konania žalovaného bude rozhodnuté samostatným uznesením postupom podľa § 262 C.s.p.

9. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a to konkrétne aplikáciu Občianskeho zákonníka a § 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa názoru žalobcu vo veci bola daná v súlade s Nariadením Rady (ES) č. 44/2001 právomoc slovenského súdu vo veci rozhodnúť. V súlade so zmluvou a ust.článku XXXIII. Všeobecných obchodných podmienok odvolateľa je pre riešenie sporov rozhodné české právo, t.j. Právni rád České republiky, konkrétne zákon č. 513/1991 Sb. Obchodní zákoník v znení do 31.12.2013. Rozhodné právo si tak zvolili strany a v súlade so zákonom a európskymi právnymi predpismi sa vzťah medzi stranami riadi českým právnym poriadkom. Zmluva o úvere je ako absolútny obchod obchodnozávazkový vzťah podriadená pod ust. § 261 ods.3 písm.d/ Obchodního zákoníku a to vrátane úpravy behu premičacej doby bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu. Premičacia doba je tak v tomto prípade 4-ročná a s ohľadom na skutočnosť, že splatnosť záväzku nastala ku dňu 16.04.2009, bola žaloba podaná v riadnej 4-ročnej premičacej dobe. Obchodní zákoník obsahuje ust. § 387 a § 408 kogentnú a ucelenú úpravu problematiky premičania v obchodných záväzkových vzťahoch a je tak vylúčené použitie ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premičania. Úprava premičania nie je úpravou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa. Obdobný právny názor vyslovil Najvyšší súd Českej republiky vo svojom rozhodnutí sp.zn. 32Cdo/3337/2010, keď judikoval, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o premičaní nie je možné považovať za ustanovenia na ochranu spotrebiteľa v zmysle § 262 ods.4 časti prvej vety za stredníkom Obchodného zákonníka. Ustanovenie o premičaní je hmotnoprávneho charakteru, keď v ust. § 388 Obchodného zákonníka je výslovne uvedené, že námietku premičania musí vzniesť povinná osoba, t.j. žalovaný. Odvolateľ je tak toho názoru, že žalovaný bol jediným legitimovaným účastníkom, ktorý mohol vzniesť námietku premičania, keď súdu neprislúcha premičanie nároku skúmať z úradnej povinnosti. Ak však dospeje odvolací súd k názoru, že je právomoc súdu v Slovenskej republike daná, odkazuje odvolateľ na skutočnosť, že na predmetný záväzkový vzťah sa vzťahuje 4-ročná premičacia doba podľa Obchodného zákonníka v znení do 31.12.2013. Čo sa týka rozhodcovského a následne exekučného konania vo veci, bolo rozhodcovské konanie zahájené dňa 18.08.2010, kde rozhodol 24.11.2010 JUDr. Ján Mikš rozhodcovským nálezom č.j. K/2010/06780. Na základe tohto rozhodcovského nálezu, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť bolo dňa 17.06.2011 zahájené exekučné konanie na Exekučnom úrade v Trenčíne. Žiadosť súdneho exekútora JUDr. Pavla Crkoňa bola Okresným súdom Bardejov uznesením zo dňa 18.12.2012 č.k. 1Er/675/2011-15 zamietnutá z dôvodu neplatne dojednanej rozhodcovskej doložky a z toho vyplývajúcej ničotnosti rozhodcovského nálezu, ktorý bol predložený ako exekučný titul. Odvolateľ konštatuje, že pri vymáhaní pohľadávky postupoval bez zbytočného odkladu, keď uplatnil svoju pohľadávku riadne a včas v rozhodcovskom konaní a následne v exekučnom konaní. Odvolateľ má za to, že námietka premičania je v rozpore s dobrými mravmi, keď bola vznesená na úkor strany, ktorá prípadné márne uplynutie nezavinila a voči ktorej by zánik nároku na plnenie v dôsledku uplynutia premičacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatneného práva. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Hradci Králove, pobočka Pardubice sp.zn. 60ICm/113/2013. Zároveň odkázal čo do plynutia premičacej doby na rozsudok Vrchného súdu v Prahe č.j. 104 VSPH 50/2014-62 zo dňa 04.08.2014, podľa ktorého premičacia doba prestala bežať podľa § 43 ods.1 Obchodního zákoníku aj vtedy, ak veriteľ zahájil rozhodcovské konanie o splnenie svojho majetkového nároku na základe neexistujúcej rozhodcovskej doložky. Iba ak by bol rozhodcovský nález zrušený súdom a veriteľ by nepodal žalobu na súde v 30-dňovej lehote stanovenej podľa § 16 ods.2 rozhodcovského konania v nadväznosti na § 34 ods.1 rozhodcovského konania, by neboli zachované účinky podaných rozhodcovských žalôb a pohľadávky by boli premičané. Podľa ďalšej judikatúry, napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29Cdo/19/2015 zo dňa 01.06.2016 je pri výklade ust. § 403 ods.1 Obchodního zákoníku nutné prihliadať k zmyslu a účelu daného ustanovenia s prihliadnutím k zmyslu a účelu obdobného ustanovenia obsiahnutého v Občianskom zákoníku. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka premičacia doba nebeží bez ohľadu na to, či bolo rozhodcovské konanie začaté na základe platnej alebo neplatnej rozhodcovskej doložky. Kľúčovou otázkou je, či zákonodarca zamýšľal celkom odlišné právne účinky rozhodcovského konania začatého na základe neplatnej rozhodcovskej doložky podľa Občianskeho zákonníka, kedy by sa premičacia doba zastavovala a podľa Obchodního zákoníka, kde by premičacia doba ďalej bežala. Pre odlišný beh premičacej doby v rozhodcovských konaniach v závislosti na tom, či sú v týchto konaniach uplatňované práva podľa Obchodního, či Občianskeho zákonníka nie je žiadny dôvod. Pokiaľ by bol prijatý doslovný výklad ust. § 403 ods.1 Obchodního zákoníka, teda že premičacia doba nebeží iba vtedy, ak bolo rozhodcovské konanie zahájené na základe platnej rozhodcovskej doložky, potom by sa účastníci nachádzali v právnej neistote. Odvolateľ má za to, že premičacia doba v čase rozhodcovského konania a exekučného konania nebežala, lebo bola prerušená podaným návrhom na vydanie rozhodcovského nálezu dňa 18.08.2010 v súlade s § 403

ods.1 Obchodního zákoníka. Preto navrhol žalobca, aby odvolací súd rozsudok zmenil, žalobe vyhovel tak, že zaviazže žalovaného zaplatiť žalobcovi čiastku vo výške 114.742,89 Kč s úrokom z úveru vo výške 12.716,42 Kč a s úrokom z úveru vo výške 15,72 % ročne z čiastky 110.402,89 Kč od 17.07.2012 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 30.884,59 Kč a s úrokom z omeškania z čiastky vo výške 114.742,89 Kč od 17.07.2012 do zaplataenia vo výške repo sadzby stanovenej Českou národnou bankou zvýšenej o 7 % bodov, pričom v každom kalendárnom polroku, keď trvá omeškania dlžníka je výška úroku z omeškania závislá na výške repo sadzby stanovenej Českou národnou bankou a platnej pre prvý deň príslušného kalendárneho polroku a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v prvoinštančnom i odvolacom konaní a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

10. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanému. Vyjadrenie k odvolaniu odvolaciemu súdu predložené nebolo.

11. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 04.01.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnyim skutkovým zisteniam a prejednávanú vec aj správne právne posúdil. Odvolacie námietky žalovaného sú iba zhrnutím jeho právnej argumentácie predostretej v priebehu konania na súde prvej inštancie, pričom na tie súd prvej inštancie rozumným a primeraným spôsobom vo svojom rozhodnutí reagoval. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredostrel relevantný argument, teda argument majúci súvis s prejednávanou vecou, a ktorý by bol súčasne takej povahy, že by mohol priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

13. Iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery zo žiadnej možnej interpretácie odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie napadnutého rozsudku jednoznačne rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné. Možno teda uzavrieť, že podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak urobil v snahe garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán na súdnu ochranu, túto stranám poskytol v požadovanej kvalite.

14. Podľa ust. § 52 ods. 1 až 3 Občanského zákoníka účinného v Českej republike v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy kúpne, zmluvy o dielo, prípadne iné zmluvy, pokiaľ zmluvnými stranami sú na jednej strane spotrebiteľ a na druhej strane dodávateľ. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy koná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa ust. § 55 ods. 1 Občanského zákoníka, zmluvné dojednania spotrebiteľských zmlúv sa nemôžu odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa predovšetkým nemôže vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje, alebo inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

16. Podľa ust. § 100 Občanského zákoníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

17. Podľa ust. § 101 Občianskeho zákoníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

18. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nijako nepopiera, že by zmluva o úvere nebola absolútnym obchodom a ani dôvodnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákoníka. Odvolací súd len pripomína, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákoníka účinného v Českej republike v čase uzavretia zmluvy.

19. Odvolací súd zastáva právny názor, že prípade dualistickej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa aplikovať občianskoprávnu úpravu a nie úpravu obchodnoprávnu.

20. Občiansky zákoník ako kódex občianskeho súkromného práva obsahuje úpravu premlčania, ktorá je pre nepodnikateľov výhodnejšia (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.1.2011 sp. zn. 5MCdo 20/2009).

21. Odvolací súd nevidí dôvod na vylúčenie aplikácie priaznivejšieho ustanovenia o premlčacej dobe trojročnej podľa Občianskeho zákoníka oproti premlčacej dobe štvorročnej typickej podľa Obchodného zákoníka, a to s poukazom na ustanovenie § 55 ods. 1 Občianskeho zákoníka.

22. Vzhľadom na príbuznosť právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv, premlčania a problematiky absolútnych obchodov v Českej republike a Slovenskej republike, odvolací súd nevidí dôvod na odklon od záverov vyslovených v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. 02. 2013 v konaní sp. zn. 6Co/81/2012, v zmysle ktorých aj pri úverovej zmluve uzatvorenej podľa Obchodného zákoníka medzi podnikateľom a spotrebiteľom je potrebné použiť pri otázke premlčania (ale aj pri iných otázkach, napríklad uznanie dlhu a pod.) prednostne úpravu uvedenú v Občianskom zákoníku. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 402/2011-10 z 19. 06. 2013 na základe ústavnej sťažnosti proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Prešove uviedol, že po preskúmaní rozsudku argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zisteníach a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 Ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľným alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený.

23. Odvolací súd pripomína judikatúru súdneho dvora, podľa ktorej je spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy v nevýhodnejšom postavení tak z dôvodu sťaženej vyjednávacej pozície ako aj z dôvodu informovanosti (C-240/98 až C-244/98 Océano grupo editoriale, C. Mostaza Claro, C-76/10 POHOTOVOSTĚ a iné). Niet dôvod nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľov vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo a prehnane chrániť dodávateľa, ktorý sám zmluvu koncipoval, resp. postupníka jeho pohľadávky a odsúval uplatnenie práva na súde.

24. Zo spisu nepochybne vyplýva, že strany sporu uzavreli dňa 10.04.2008 spotrebiteľskú zmluvu. Žalobca je podnikateľským subjektom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Žalovaný je spotrebiteľom. Aj keď zmluva uzavretá medzi stranami sporu je absolútnym obchodom, na predmetný úver dopadajú ustanovenia Obchodného zákoníka, no vychádza zo spotrebiteľskej zmluvy regulovanej osobitnou právnou úpravou a ustanovenia Občianskeho zákoníka, ktoré sú pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejšie. Žalovaný na nariadenom pojednávaní nenamietal tvrdenie žalobcu o poskytnutí spotrebiteľského úveru v sume 120.000,- Kč, ktorý sa zaviazal zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 2.607,- Kč do 25.03.2014 a nenamietal ani to, že úver nebol plne splatený. Rovnako nebolo zo strany žalovaného spochybnené ani tvrdenie žalobcu vyplývajúcej z podanej žaloby o zosplatení celého poskytnutého úveru následkom omeškania žalovaného výzvou k okamžitému splateniu celej úverovej pohľadávky zo dňa 02.04.2009. Do omeškania so zaplatením celej nezaplatennej časti úveru sa v zmysle obsahu uvedenej výzvy žalovaný dostal dňa 17.04.2009. K uplatneniu práva žalobou došlo zo strany žalobcu až dňa 15.04.2013. Súd prvej inštancie preto správne premlčanie posúdil podľa

Občanskeho zákoníka, nie podľa Obchodného zákoníka ako to navrhuje žalobca. Odvolacia námietka žalobcu v tomto smere je preto nedôvodná. Odvolací súd znova zdôrazňuje, že sa jedná o nárok zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, kedy je potrebné poskytnúť spotrebiteľovi náležitú ochranu. Uvedené sa týka aj vyhodnotenia ex offo premlčania nároku žalobcu. Správne súd prvej inštancie premlčanie posúdil v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014. K tomu odvolací súd poznamenáva, že ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. stratilo účinnosť až po rozhodnutí súdu prvej inštancie. Preto túto stratu účinnosti odvolací súd aplikujúc princíp právnej istoty vyjadrený v článku 2 ods.1 C.s.p. neprihliadol. K premlčaniu nároku došlo tak ako to zistil súd prvej inštancie dňom 17.04.2012. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že nemožno akceptovať ani obranu žalovaného, že došlo k riadnemu uplatneniu nároku na rozhodcovskom súde a premlčacia lehota po uplatnení nároku neplynula. Už exekučný súd konštatoval, tak ako to tvrdí sám žalovaný v odvolaní, že sa jednalo o neplatne dojednanú rozhodcovskú doložku. Ide o uznesenie Okresného súdu Bardejov č.k. 1Er/675/2011-15 zo dňa 18.12.2012. Ide o žiadosť súdneho exekútora JUDr. Pavla Crkoňa. Jednalo sa teda o ničotný rozhodcovský nález, ktorý bol predložený ako exekučný titul. S touto otázkou sa súd prvej inštancie vypořiadal vo vzťahu k prekážke rozhodnutej veci. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, keď priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy o úvere vopred žalobcom určenému súdu (rozhodcovi) a to v obvode, v ktorom sa nachádza jeho sídlo a nie bydlisko spotrebiteľa. Jedná sa skutočne o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľských zmluvách, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Uplatnenie nároku na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemá aj napriek existencii ust. § 112 Občanskeho zákoníku v platného v čase uzavretia zmluvy i uplatnenia nároku vo vzťahu k premlčaniu právny význam. I napriek tomu, že Vrchný súd v Prahe konštatoval, že premlčacia doba prestala bežať podľa § 43 ods.1 Obchodného zákoníka aj vtedy, ak veriteľ zahájil rozhodcovské konanie o splnenie svojho majetkového nároku na základe neexistujúcej rozhodcovskej doložky. Iba ak by bol rozhodcovský nález zrušený súdom a veriteľ by nepodal žalobu na súde v 30-dňovej lehote stanovenej podľa § 16 ods.2 rozhodcovského konania v nadväznosti na § 34 ods.1 rozhodcovského konania, by neboli zachované účinky podaných rozhodcovských žalôb a pohľadávky by boli premlčané. Odvolací súd vyslovuje právny názor, že ust. § 112 Občanskeho zákoníku účinného v čase uzavretia zmluvy, z ktorého vyplýva, že ak uplatní veriteľ v premlčacej dobe právo na súde alebo na inom príslušnom orgáne a v zahájenom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania nebeží, to platí i o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia nemožno aplikovať na daný prípad. Žalobca neuplatnil svoje právo na súde ani na príslušnom orgáne, aj keď v konaní riadne pokračoval, pričom toto právo nebolo právoplatne priznané s účinkami pre riadny výkon rozhodnutia. Preto ani táto odvolacia námietka žalobcu neobstoí.

25. Vo vzťahu k judikatúre, na ktorú žalobca v odvolaní poukázal a ktorá tvorila prílohu odvolania odvolací súd uvádza, že rozhodnutia súdov nie sú formálnym prameňom práva, pretože tieto pôsobia iba vo vzťahu k stranám sporu v konkrétnom konaní. Rozhodnutia súdov môžu byť a sú tým prvkom, ktorý výraznou mierou prispieva k jednotnému výkladu práva a predovšetkým k stabilite judikatúry, ako také však nie sú pre súd záväzné. Právne závery súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Českej republiky ani Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní správne použil záväzné právne pravidlá vydané v štáte predpísanej a uznanej forme (pramene vo formálnom zmysle), jeho rozhodnutie zodpovedá príslušným ustanoveniam hmotného práva, neboli ním porušené procesné predpisy.

26. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa ust. § 387 ods.1,2 C.s.p. potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods.1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods.1 C.s.p. Neúspešný žalobca nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo a úspešnému žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli. Preto odvolací súd vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).